

Nový román Miloše Urbana

literatura

Zasláno od: Monika

Datum zveřejnění: 10.3.2004

Na českou literární scénu vstoupil na konci 90. let 20. století nový spisovatel. Myslím, že právem jej lze zařadit mezi spisovatele s velkým čtenářským ohlasem a do budoucna možná i označit za významnou osobnost české literatury.

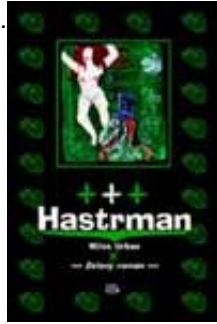
Poprvé na sebe upozornil jako spoluautor románové mystifikace Poslední tečka za Rukopisy, pod kterou je podepsán pseudonymem Josef Urban. Všechna ostatní díla vydal již pod vlastním jménem Miloš Urban.

Pokusím se charakterizovat Urbanovu prózu. Jeho knihy jsou vystavěny pomocí příběhu. Ten čtenáře často natolik strhne, že knihu odloží až na samém konci. Nečekejte však klasický příběh. Urban skvěle pracuje s mystifikací, knihy se sice odehrávají v současnosti, ale velkou roli v nich sehrává minulost. Navíc je autor znalcem mnoha literárních žánrů a skvěle si s nimi ve svých dílech "pohrává". Hrdinové románů často neskrývají svou sexualitu. V neposlední řadě musím pochválit Urbanův jazyk, je velmi čtivý, skvěle doprovází tematiku děl a dokresluje náladu situací. Ve všech Urbanových dílech je velmi důležité prostředí, v němž se příběh odehrává. Autor popisované prostředí výborně zná a dokáže do svých řádků vložit „genius loci“ zvoleného místa.

Román Sedmikostelí se odehrává v Praze, přesněji na Novém Městě pražském, centrem tohoto „gotického románu z Prahy“ (nebo také existenciálního hororu ve městě nad Vltavou) je sedm kostelů, v nichž se postupně stanou děsivé vraždy ... Dalším Urbanovým dílem byl tzv. zelený román Hastrman. Jedná se o knihu, v níž autor silně zahrál na ekologickou strunu v našich myslích. Rozhodně se však nebojte jakéhokoliv přesvědčování, při četbě této spíš pohádkové utopie vás nikdo k ničemu nebude nutit. V pořadí čtvrtá kniha vyšla s velmi zajímavým a možná lákavým podtitulem – Paměti poslance Parlamentu – sexyromán. Kromě toho, že román využívá klasické výstavy antického dramatu a je pouhou fikcí (možná vzdáleně inspirovanou naší parlamentní současností), v něm naleznete spoustu zajímavých odkazů ke klasice a potěšíte se nádhernou a nápaditou obálkou.

Prozatím poslední Urbanova kniha Ve stínu katedrály asi nejvíc využívá výše zmíněného „genia loci“. V knize totiž vystupuje katedrála sv. Víta jako jeden z hlavních hrdinů. I v této knize se setkáme s detektivní zápletkou – řeší se tajemné (a silně morbidní) vraždy v samotném chrámu. Příběh vyprávějí dva hlavní hrdinové – každý svým jazykem (jazykem znalce umění a historie a naopak jazykem někoho, kdo má za sebou zkušenosti z nižších vrstev společnosti). A opět není sexualita na

posledním místě v řadě.

Přečtěte si některou z Urbanových knih a určitě vás četba přivede k zamyšlení nejen nad současností nebo minulostí, ale i k reflexi sebe samého. A možná se vaše myšlenky zatoulají i někam jinam ...

A čeká vás ještě jedno překvapení. Nejen že se Urbanovy romány skvěle čtou a nutí k zajímavým reflexím, dokonce krásně vypadají. Myslím si, že nakladatelství Argo odvádí výborně svou práci (zelený román, je zelený, sexy román nutící k požáru vypadá – podívejte se sami – nebylo by to překvapení

).

Přeji vám hezký čtenářský zážitek.